

1. Heer, ik wil U dan-ken, want U bent zo mach-tig met luis-ter en groot-heid voor eeu-wig be-
 2. Ooit hebt U de aar-de on wrik-baar ver an-kerd; toch werd eens de we-reld met oer-zee be-
 3. U leidt uit de bron-nen het wa-ter in be-ken, die kla-te-rend zoe-ken hun weg naar het
 4. Het gras laat U groe-ien, het vee mag het e-ten, U geeft aan de men-sen hun graan en hun
 5. U hebt ooit ge-scha-pen de maan om de tij-den van maan-den en fees-ten te ge-ven, o
 6. O Heer, hoe on-tel-baar zijn toch al uw wer-ken. U hebt heel uw schep-ping met wijs-heid ge-
 7. Wat U hebt ge-scha-pen is van U af-han-k'lijk en wacht op het voed-sel, dat U mild ver-
 8. Uw roem en uw eer mo-gen, Heer, al-tijd blij-ven, ver-heug U, o God, o-ver 't werk van uw

- kleed. Het licht is uw man-tel, U spant heel de he-mel als tent met uw han-den ge-
 - dekt. De wa-te-ren ston-den zelfs bo-ven de ber-gen, toen vlucht-te de oer-vloed in
 dal. De dor-sti-ge die-ren, zij ko-men er drin-ken zo als wil-de e-zels, het
 brood. De vrucht van de wijn-stok brengt vreugd in de har-ten, uit o-lie en voed-sel komt
 Heer. De zon kent haar gan-gen van op-komst tot sche-mer, dan na-dert het don-ker, de
 - maakt. De aar-de is vol van de kunst uit uw han-den, een schep-ping waar van U de
 - strekt. U schenkt het, zij e-ten en wor-den ver- za-digd; U hebt in uw goed-heid hun
 hand. Uw blik doet de aar-de reeds schud-den en be-ven, de ber-gen gaan ro-ken, ver-

- maakt, we-reld breed. U plaatst in de he-mel uw huis op het wa-ter. U rijdt op de
 be-vend res-pect. U sprak in de don-der, het wa-ter. U wij-ken, de ber-gen de
 vee zon-der tal. De vo-gels be-don-nen, het oer-ers van stro-men, zij ber-zin-gen hun
 le-vens-kracht groot. De mach-ti-ge ce-ders, ge-drenkt door U, He-re, op Li-ba-nons
 a-vond valt weer. De die-ren be-we-gen, daar brul-len de leeu-wen, zij vra-gen om
 gren-zen be-waakt. De zee is zo-wijd en zo groot voor onz' o-gen, ze we-melt van
 ta-fel ge-dekt. Als U zich ver-bergt moe-ten zij al-len ster-ven, ver-lie-zen hun
 - scheurd wordt het land. Voor U zal ik-zin-gen, zo lang ik mag le-ven, mijn psal-men

wol-ken, op wie-ken van wind. U stuurt als uw en-gel de storm-wind op aar-de is die-haar de
 - re-zen, de vloed daal-de af naar da-len en klo-ven. U stel-de de gren-zen; nooit doodt meer de
 lof-lied van uit het stru-weel. Uit uw ho-ge wo-ning be-vloeit U de ber-gen, ver-za-digt met
 ber-gen met lief-de ge-plant, zij bie-den de ooi-e-vaar vloed U de wo-nen, de steen-bok en
 e-ten, o God, uit uw hand. De zon gaat weer schij-nen, zij gaan naar hun ho-len en men-sen gaan
 die-ren, door ons on-ge-teld. Daar va-ren de sche-pen, daar is Le-vi-a-than, ge-maakt als uw
 a-dem en wor-den tot stof. U a-demt uw Geest en zij ko-men tot le-ven, de aar-de her-
 ver-zen vol vreugd tot uw eer. Wie zich van U wen-den, die zul-len ver-dwij-nen, maar ik zing uw

blik-sem op dat elk U vindt.
 zond-vloed de we-reld als straf.
 wa-ter de aar-de ge-heel.
 klip-das be-wo-nen het land.
 wer-ken in stad en in land.
 speel-dier, door U aan-ge-steld.
 - leeft tot uw eer en uw lof
 lof-ge-zang: Eer aan de Heer!